

Viktorija Rangelova: Gola

Mestno gledališče ljubljansko

★★★★★

Na komornem prizorišču Studia **MGL** so v koprodukciji s ŠKUC gledališčem predstavili krstno uprizoritev fragmentarne odrske novitete sodobne makedonske avtorice Viktorije Rangelove *Gola* (*Razgoleni*). V prevodu Tamarre Doneve ter ob sodelovanju dramaturginje Špele Kravogel in lektorice Maje Cerar je novo odrsko različico vselej izzivalnega spopada med moškim in žensko močno stilizirano in posplošeno postavil režiser Alen Jelen. Dramski spopad med polaščevalsko žensko (Patricijo), ki »ljubi bolj in tako je tudi prav«, in mlajšim pasivnim moškim (Levom), ki se v čedalje bolj mučnem razmerju podrejenosti vse bolj stežka kroti, je postavljen v čas razbeljene poletne vročine, ko postaja bližina obeh potnih teles na postelji kot osrednjem prizorišču njunega spopada naravnost neznosna. Za mladeniča z »lepim hrbtom« je Patricija pripravljena storiti vse, medtem ko Lev v javnosti ni pripravljen razkriti niti tega, da si zasebno pripadata. Vročico notranje negotovosti in nemira v Patriciji stopnjujejo do vrelišča nenehni skrivnostni telefonski klici, ki Leva domnevno trgajo iz njenega objema, ter pod posteljo pripravljena njegova popotna vreča. Ko se razkrije, da ga iz »ljubezenskega gnezda« ne vabi tekunica, ki bi bila lepša in pripravljena storiti zanj še več, ampak neznanec, pade med izmučenima ljubimcema poslednja tančica skrivnosti ter jima omogoči, da se globoko pretreseno ugledata in izkažeta tudi navznoter. V popolni notranji »goloti« zamenjata celo svoji sadistični in mazohistični vlogi, v luči razkritja najgloblje resnice njunega razmerja pa je dokončno razveljavljena tudi vsakršna možnost njunega nadaljnje sobivanja.

Uprizoritev na vsečasnem abstraktnem prizorišču scenogra-

finj Tine Mohorovič in Adriane Furlan ne sledi besedilu z ustvarjanjem in stopnjevanjem vzdušja neznosne poletne vročine, potne in poltene bližine med protagonistoma, pa tudi z močno stilizirano in posplošenostjo dogajanja ne podpira dovolj otipljivosti dramskega dejanja.

Pravzaprav se zdi, da zadržano asketska režija stavi tako rekoč vse na nosilna protagonista in odrsko prisotnost ter prepričljivost njunih kreacij, ki naj asketskemu, abstraktnemu in distancirano hladnemu ozadju navkljub izrišeta dovolj vznemirljivo zasebno in družbeno dramo. V vsakdanja značajsko pomenljiva kostuma je protagonist odel kostumograf Andrej Vrhovnik, mehke in nežne zvočne poudarke k dramatičnim vzdušjem mučne brezizhodnosti pa je z izbiro minimalističnih glasbenih motivov prispevala opremljevalka Darja Hlavka Godina.

Da se uprizoritev kljub vsemu dotakne gledalca z vso intimno človeško bivanjsko, čutno in čustveno ranljivostjo ter še vedno vnetljivo družbeno izzivalnostjo, sta zaslužna zlasti imenitno izbrana in privržena protagonista. Nataša Barbara Gračner kot pretresljivo prepričljiva in polnokrvna srednjeletna Patricija, ki se v strahu pred jesenjo življenjskega veka z vsem svojim bitjem bori za svojega moškega, ker ga »ljubi bolj«, a ga s tem svojim polaščanjem in pokroviteljstvom, a tudi pretirano vdanim podrejanjem, žrtvovanjem in poniževanjem same sebe, vse bolj izgublja. In Jernej Gašperin kot v nelagodje »pregretega sobivanja« naivno ujet »mladenič pri petindvajsetih« Lev, ki se ne more sprijazniti z ljubeznijo v trpni vlogi služenja in žrtvovanja, ampak hrepeni po njej kot po manifestaciji polne posameznikove svobode, h kateri se kdaj poskuša približati tudi z nasiljem.

SLAVKO PEZDIR